

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1166/2018
25.10.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Радослава Петровића, Мирољуба Томића, Соње Павловић и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Саше Кнежевића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 49/17 од 02.10.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 156/18 од 14.03.2018. године, на седници већа одржаној 25.10.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Саше Кнежевића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 49/17 од 02.10.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 156/18 од 14.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 49/17 од 02.10.2017. године, између осталих, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.12.2016. године до 02.10.2017. године, а окривљени ББ је оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи у помагању из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези става 35. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.12.2016. године до 02.10.2017. године. Истом пресудом су окривљени обавезани да на име трошкова кривичног поступка Вишем јавном тужилаштву у Нишу исплате износ од 75.361,84 динара, сваки понаособ, затим да Вишем суду у Нишу исплате износ од 32.131,00 динар, такође сваки окривљени понаособ, као и да на име судског паушала исплате износ од по 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 156/18 од 14.03.2018. године, одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу, жалба браниоца

окривљеног ВВ и жалба браниоца окривљених АА и ББ, а пресуда Вишег суда у Нишу К 49/17 од 02.10.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Саша Кнежевић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а у односу на окривљеног ББ и због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднете захтеве, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи и окривљене АА и ББ, ослободи од оптужбе или их блаже казни.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених АА и ББ, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, нашао:

Бранилац окривљених у оба поднета захтева формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док у образложењима истих, даје сопствену анализу и оцену исказа сведока оштећеног ГГ, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, оцењујући да је исказ поменутог сведока нелогичан, недоследан, неистинит, тј. оспорава веродостојност истог, закључујући да суд није могао правноснажну пресуду засновати на таквом исказу, поготову што је, према ставу браниоца, сведок оштећени „имао потребу да лажно сведочи“, јер је вршио илегално прелажење границе, па је стога био спреман да да било какав исказ, само да не заврши у затвору.

Изнетим наводима, иако бранилац окривљених у поднетим захтевима формално истиче битну повреду кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, по налажењу овог суда, исти суштински оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Поред тога, у захтеву за заштиту законитости поднетом у корист окривљеног ББ, бранилац указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, цитирајући наведену законску одредбу.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно

утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтеве браниоца окривљених у овом делу оценио као недозвољене.

Такође, у уводу захтева за заштиту законитости поднетог у корист окривљеног ББ, бранилац означава и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, али како у образложењу захтева не наводи разлоге због којих сматра да је у побијаним пресудама, дошло до наведене повреде закона, односно како не наводи ниједан разлог због чега сматра да је у конкретном случају одлуком о кривичној санкцији повређен закон, а како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу, испитује у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву, у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то је овај суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП који прописује да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у коме је захтеве браниоца окривљених одбацио као недозвољене, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, у делу у којем је захтев браниоца окривљеног ББ одбацио, јер нема законом прописан садржај.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић